

Arrest

nr. 298 102 van 1 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. Je bent een moslim van soennitische strekking. Je bent geboren en opgegroeid in het dorp Zarifkhel, geleden in het district Hesarak van de provincie Nangarhar. Jij ging in Afghanistan naar school waar je ten tijde van jouw vertrek in de derde graad zat. Daarnaast volgde je religieuze lessen in de dorpsmoskee. De school waar jij heen ging, en waar jouw broer R.(...) G.(...) als medewerker werkte, werd tevens door de taliban gebruikt als een gevangenis. Drie dagen voor jouw vertrek haalde de taliban de gevangenen uit jouw

school en zijn zij weggegaan. Nadat de school leeg werd achtergelaten door de taliban ging jij, samen met jouw broer, naar de school. De school werd hierop aangevallen en er was eveneens politie aanwezig in de school die jou en jouw broer oppakten. Jullie werden vervolgens met een vliegtuig naar Jalalabad overgevlogen waar jullie werden vastgehouden in een soort gevangenis. Jouw broer werd eveneens ondervraagd. Nadat er werd vastgesteld dat jullie onschuldig waren werden jullie twee nachten na jullie vasthouding weer vrijgelaten. Toen jullie terug naar huis wilden keren werden jullie onderweg tegengehouden door een dorpeling die jullie vertelde dat er in het dorp veel talibanleden en gevangenen van de taliban zijn omgebracht. De taliban beschuldigde jullie hiervoor verantwoordelijk te zijn. In de periode dat jullie vastzaten had de taliban dan ook jullie huis aangevallen op zoek naar jullie. Toen ze jullie niet konden aantreffen namen ze jullie vader R.(...) mee. Toen jullie dit te weten kwamen besloten jij en jouw broer Afghanistan te verlaten. In 2019 verliet jij samen met jouw broer R.(...) G.(...)Afghanistan, waarbij jullie gescheiden werden door de smokkelaars. Sindsdien heb jij niets meer gehoord van jouw broer. Jij vervolgde jouw weg alleen, en reisde via Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar jij op 7 september 2020 toe kwam. Een maand later, op 7 oktober 2020, diende jij als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg jij tijdens jouw persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen jouw originele taskara voor.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Het CGVS benadrukt dat het jouw taak is om de verschillende elementen van jouw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van jouw asielrelaas aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door jou aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door jou aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met jouw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door jou aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat jou de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Jij hebt immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofd van jouw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van jouw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vrees jij gedood te worden door de taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop jij jouw vrees baseert.

Vooreerst verklaar jij dat je ten tijde van jouw vertrek reeds een jaar in Do Aw woonde samen met jouw broer R.(...) G.(...) en jouw zus R.(...). Je zou daar eveneens naar school gaan (CGVS, p.4 & 14). Jouw verklaringen hieromtrent zijn echter zodanig incoherent en inconsistent dat er ernstige twijfels zijn over de waarachtigheid aangaande dit, doch essentiële, element in de door jouw ingeroepen problemen. Zo wijst het CGVS erop dat jij pas tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS gewag maakt van een verblijf in het dorp Do Aw dat, volgens jouw verklaringen op ongeveer een uur van Zarifkhel ligt (CGVS, p.14). Tijdens jouw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde jij immers van jouw geboorte tot aan jouw vertrek uit Afghanistan in Zarifkhel te hebben gewoond (DVZ, Verklaring DVZ d.d. 26.03.2021, vraag 5 & 10). Dat jij eerder op geen enkel moment gewag maakte van jouw verblijf in Do Aw, doch de plaats waar jouw asielrelaas zich afspeelt, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid. Het CGVS merkt hierbij nog op dat er kan worden vastgesteld dat jij daarbij reeds eerder al tegenstrijdige verklaringen aflegde over jouw geboorte, al dan niet verblijfplaats. Zo verklaarde je tijdens jouw registratie van jouw verzoek om internationale bescherming door de Dienst Vreemdelingenzaken dat jij geboren bent in Jalalabad, een verklaring die je daarna gewijzigd hebt naar het dorp Qaribkhelo om vervolgens dit opnieuw te wijzigen en te verklaren dat je van Zarifkhel afkomstig bent (DVZ, Registratie Verzoek Internationale bescherming d.d. 07.10.2020 ; DVZ, Minteh fiche ; DVZ, Verklaring DVZ d.d. 26.03.2021). Wanneer jij tijdens jouw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS gewezen wordt op het grillige karakter van jouw verklaringen, wijs je dit gewoonweg van tafel en verklaar je dat je Zarifkhel gezegd hebt, maar dat ze dit verkeerd hebben genoteerd (CGVS, p.5), een verklaring die niet kan overtuigen. De reden waarom jij eerst verklaarde geboren te zijn in de stad Jalalabad, een opmerkelijke verklaring an sich, nog buiten beschouwing gelaten ziet het CGVS niet in om welke reden dit (meermaals) foutief zou worden neergeschreven. Wat er ook van zij, de vaststelling dat je geenszins duidelijke verklaringen aflegt over jouw verblijfplaatsen voor jouw komst naar België doet de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas wankelen.

De geloofwaardigheid van jouw verklaringen wordt verder ondermijnd wanneer blijkt dat je evenmin aangaande jouw schoolloopbaan in Afghanistan aannemelijke en coherente verklaringen aflegt. Zo stel je dat je gedurende drie jaar, al dan niet op onregelmatige basis, naar de school van Do Aw ging (CGVS, p.14-15). Hierbij verklaar je nog dat jouw broer een taskara ging afhalen voor jou om jou in te schrijven op school (CGVS, p.30). Uit de vertaling van de door jou voorgelegde taskara blijkt evenwel dat deze werd uitgegeven op 16.07.1397 (Gregoriaanse kalender: 08.10.2018), slechts een jaar voor jouw verklaarde vertrek uit Afghanistan (zie map documenten – Document 1). Indien jij daadwerkelijk reeds drie jaar naar dezelfde school ging ten tijde van jouw vertrek uit Afghanistan en jij een taskara nodig had om jou in te schrijven op school, houdt het geen steek dat jouw taskara pas één jaar voor jouw vertrek werd uitgegeven (CGVS, p.31). Het vermoeden dat je bedrieglijke verklaringen aflegt over jouw schoolloopbaan neemt toe wanneer je even later in jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS plots je verklaring wijzigt en stelt dat je slechts een jaar naar school bent geweest in Do Aw (CGVS, p.32). Wanneer je voorts gevraagd wordt waar je dan die twee andere jaren naar school bent gegaan stel je dat je die andere twee jaren niet naar school bent gegaan (CGVS, p.32), een verklaring die geenszins in overeenstemming te brengen is met jouw eerdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, maar evenmin met jouw verklaringen afgelegd op de DVZ, waar jij eveneens op twee aparte momenten verklaarde dat jij gedurende drie jaren naar school ging in Afghanistan (DVZ, Verklaring DVZ d.d. 26.03.2021, vraag 11 ; DVZ, Minteh fiche). Wederom stelt het CGVS vast dat je tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegt aangaande een essentieel element in jouw asielrelaas.

Daarenboven dringt de vraag zich op om welke reden jij in Do Aw naar school ging. In Zarifkhel lag, zoals jij verklaart, immers ook een school (CGVS, p.32). Desgevraagd om welke reden jij of jouw ouders besloten jou in te schrijven in Do Aw in plaats van de school in Zarifkhel, verklaar je eenvoudigweg dat je niet altijd naar die school (in Do Aw) kon gaan daar er sedert lange tijd een aanwezigheid van de taliban was (CGVS, p.32-33) doch bied je geen enkele valabele verklaring om welke reden jij niet (eerder) naar de dorpschool ging noch om welke zij jou later, ondanks de continue aanwezigheid van de taliban in en rondom de school, toch inschreven in Do Aw. Ook de reden waarom jouw broer niet alleen in Do Aw kon wonen, en waardoor jij bij hem moest gaan wonen is het CGVS vreemd, jij stelt enkel dat jouw broer daar niet alleen kon wonen (CGVS, p.31). Het CGVS merkt hierbij evenwel op dat,

naar analogie van jouw verklaringen, jouw broer R.(...) G.(...)de oudste zoon van het gezin was, en het aldus geen steek houdt dat hij daar niet alleen kon wonen. Wat er ook van zij, jouw tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen maakt dat het allerm minst vast staat dat jij school liep in Do Aw en/of daar zelfs woonde gedurende de periode van een jaar.

De gerezen twijfel aangaande jouw schoolloopbaan in Do Aw doet evenwel op ernstige wijze afbreuk aan de door jou ingeroepen problemen op deze school die aanleiding gaven tot jouw vlucht uit Afghanistan. Des te meer daar uit jouw verklaringen blijkt dat er ook weinig geloof kan worden gehecht aan deze problemen en wel om volgende redenen.

Zo stel je vooreerst dat een drietal dagen (2 nachten na het vermeende incident) voor jouw vertrek uit Afghanistan de taliban met hun gevangenen de school in Do Aw verliet waarna de overheid deze school aanviel (CGVS, p.30). Aangaande dit vermeende incident verklaarde jij reeds op de DVZ dat dit plaatsvond op 15.09.1396 (Gregoriaanse kalender: 06.12.2017), een verklaring die geenszins strookt met jouw eerdere verklaringen aangaande de periode van jouw vertrek uit Afghanistan, alsook de uitgiftedatum van jouw taskara (DVZ, CGVS Vragenlijst, vraag 1). Immers verklaarde jij reeds dat je sedert twee jaar Afghanistan hebt verlaten, 2 dagen na 'dat' incident (CGVS, p.28), een verklaring die jij een viertal maanden eerder eveneens op de DVZ aflegde (DVZ, Verklaring DVZ d.d. 26.03.2021, vraag 10 & 33). Gelet op het feit dat jouw persoonlijk onderhoud op de DVZ en op het CGVS respectievelijk plaatsvonden in maart 2021 en juli 2021, kan aldus jouw verklaarde vertrek uit Afghanistan worden gesitueerd in het jaar 2019. Dat je dit incident evenwel situeert in december 2017, een tweetal jaren voor jouw verklaarde vertrek uit Afghanistan, is geenszins in overeenstemming te brengen met jouw andere verklaringen aangaande de situering van jouw vertrek en het vermeende incident dat het startpunt van jouw moeilijkheden zou zijn geweest. Het CGVS verwijst hierbij tevens opnieuw naar de motivering rondom de uitgiftedatum van jouw taskara, die jij volgens jouw verklaringen nodig had om jou in te schrijven op school, en merkt hierbij op dat deze ongeveer één jaar na de verklaarde datum van dit incident ligt (zie supra). Het moge aldus duidelijk zijn dat jij op geen enkel moment duidelijkheid schept over wanneer jij al dan niet naar school ging, hoe lang jij naar school ging, en of jij op het moment van het vermeende incident in Do Aw was. Ten overvloede wijst het CGVS er hierbij nog op dat de vaststelling dat jij een exacte datum in de Afghaanse kalender geeft bevreemdend is. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt immers dat jij geenszins vertrouwd bent met de Afghaanse kalender, je weet zelfs niet welk jaar het in de Afghaanse kalender was ten tijde van jouw persoonlijk onderhoud (CGVS, p.9). Het heeft er aldus alle schijn van weg dat jij, in weerwil van jouw medewerkingsplicht, lukrake verklaringen aflegt, een vaststelling die jouw geloofwaardigheid allerm minst ten goede komt.

Het stopt daar echter niet, ook jouw verklaringen aangaande het verloop van het incident op de school, alsook de gevolgen voor jou en jouw familie die hieruit voortvloeien kunnen niet overtuigen. Zo stel jij vooreerst dat de taliban, na hun vertrek, de deur had opengelaten en dat jij samen met jouw broer samen naar de school gingen (CGVS, p.30). Gevraagd waarom jij op dat moment ook in de school was verklaar je echter plots dat de deur van de school op slot was (CGVS, p.34), jij legt aldus wederom tegenstrijdige verklaringen af. Het tart bovendien alle verbeelding dat jij naar deze school zou gaan, op een moment dat er reeds de hele tijd talibanactiviteit was zoals u verklaart, maar ook dat er reeds vliegtuigen in de regio rondvlogen (CGVS, p.30). Jij vervolgt jouw relaas met te stellen dat na een bepaalde tijd er een aantal explosies waren waarna er mensen van de politie de school binnenkwamen die jou en jouw broer arresteerden (CGVS, p.30 & 34). Bevestigd over deze arrestatie blijken jouw verklaringen echter weinig doorleefd noch consistent. Waar jij eerst nog verklaarde dat jullie door de politie werden opgepakt trek je deze verklaring even later in wanneer je gevraagd wordt hoe jij hen herkende als zijnde politieagenten. Plots verklaar je dat het niet duidelijk was of ze van het leger of de politie waren of van iets anders (CGVS, p.35). Het is aldus gissen wie er verantwoordelijk was voor jullie arrestatie. Ook de plaats waar jullie heen gebracht werden is jou totaal onbekend. Gevraagd in wat voor een soort plaats jullie werden vastgehouden kom jij immers niet verder dan te verklaren dat er veel lawaai was en dat het niet duidelijk was of het een gebouw of een kantoor was (CGVS, p.35). Het CGVS wijst er hierbij op dat jullie evenwel vrij, en aldus met onbedekte ogen, deze plaats verlieten en dat jij aldus de nodige indrukken kon opdoen over de plaats waar jullie vastgehouden werd. Jouw verklaringen komen aldus nauwelijks doorleefd over. Jouw verklaring dat jouw broer op deze plaats tevens ondervraagd werd door de politie die camouflage uniformen droegen, is tevens niet aannemelijk. Uit de objectieve landeninformatie beschikbaar op het CGVS, en waarvan een kopie werd bijgevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat de nationale politie noch de lokale politie uniformen dragen met een camouflagepatroon (map Landeninformatie – document 1).

Waar jij daarbij nog stelt dat jullie na twee nachten werden vrijgelaten (CGVS, p.30) merkt het CGVS op dat het opmerkelijk is dat de Afghaanse overheidsdienst twee personen, waarvan ze vermoeden dat ze gevangenen van de taliban zijn, al dan niet talibanleden zelf zijn, zonder meer na slecht twee nachten vrijlaten en hun spreekwoordelijke weg laten vervolgen. Gevraagd hoe jij of jullie broer hen hebt kunnen overtuigen niet tot de taliban te behoren, tast je volledig in het duister. Je verklaart enkel te weten dat jouw broer verklaarde dat hij een medewerker van de school was (CGVS, p.36), een verklaring die hij volgens jou al eerder had gegeven en die niet kon voorkomen dat jullie werden opgepakt (CGVS, p.34). Dat deze reden nu wel zou volstaan om te Afghaanse politie, of enige andere overheidsdienst te overtuigen is weinig aannemelijk. Ook de vaststelling dat jij geen enkele informatie kan verschaffen over de vragen die zij aan jouw broer hebben gevraagd daar zij jou apart hielden van jouw broer kan niet overtuigen. Het CGVS wijst er immers op dat jullie samen werden vrijgelaten en hierna nog een dertiental dagen samen doorbrachten (CGVS, p.38). Dat jij geen enkele verdere informatie hieromtrent bekwam noch dat jullie de gebeurtenissen onderling bespraken is weinig aannemelijk.

Vervolgens verklaar je dat jullie na jullie vrijlating op weg naar huis waren toen jullie werden aangesproken door een dorpeling die jullie vertelde dat jouw vader R.(...) meegenomen was door de taliban, en dat zij op zoek waren naar jullie daar zij jullie verantwoordelijk hielden voor de dood van een aantal talibanleden en gevangenen (CGVS, p.30). Dat jullie deze dorpeling tegenkwamen in een grootstad als Jalalabad, een stad waar u trouwens eerder over verklaarde er nog nooit te zijn geweest (CGVS, p.14), is op zijn minst toevallig te noemen. Deze toevalligheid even terzijde geschoven wijst het CGVS erop dat jouw kennis aangaande de aanval op jouw (ouderlijk huis) door de taliban waarbij jouw vader werd meegenomen zeer beperkt is. Je stelt daarover eenvoudigweg dat ze jouw vader hebben meegenomen en dat jij noch de dorpeling er zelf niet bij waren (CGVS, p.30 & 37-38). De verklaring dat jouw vader werd meegenomen is tevens allerm minst opmerkelijk daar jij tijdens de registratie van jouw verzoek nog verklaarde dat jouw vader in Qaribkhelo verbleef (DVZ, Minteh fiche), van een ontvoering was destijds allerm minst sprake. Opnieuw is dit weinig coherent te noemen.

Tot slot blijkt het plotse vertrek van jou en jouw broer R.(...) G.(...) uit Afghanistan weinig overtuigend te zijn. Jullie besloten immers acuut Afghanistan te verlaten vanuit Jalalabad nadat jullie van de dorpeling vernamen dat jullie gezocht werden door de taliban (CGVS, p.38). Hoe jouw broer deze reis zo snel heeft kunnen regelen en financieren is echter een raadsel. Je verklaart dit eenvoudigweg niet te weten daar jouw broer alles regelde (CGVS, p.38) noch heb jij enig idee wie de smokkelaar was of hoeveel er betaald is voor jouw reis (CGVS, p.28-29). Daar jij verklaarde dat jouw broer in Iran verdween na 13 dagen (CGVS, p.38), alsook dat jij sedert jouw vertrek geen contact meer hebt gehad met jouw familie (CGVS, p.20 & 22), is het aldus een raadsel wie er betaald heeft voor jouw reis tot aan België. Dat jouw broer ter plekke in Jalalabad een bedrag kon ophoesten om jullie beiden de reis te laten aanvatten, een tocht die gewoonlijk duizenden euro's kan kosten, is weinig aannemelijk. Daarbij, dat jouw broer, iemand die ogenschijnlijk geen enkele connectie had met/in de stad Jalalabad, zo snel en zonder meer iemand kon vinden om jullie te laten vertrekken is teveel van het goede en weinig geloofwaardig.

Gelet op de ongeloofwaardige omstandigheden aangaande de verdwijning van jouw vader, alsook de omstandigheden van het plotse vertrek van jou en jouw broer wijst het CGVS erop dat het geenszins vaststaat dat jouw vader noch jouw broer daadwerkelijk verdwenen zijn.

Volledigheidshalve wijst het CGVS erop dat de, door jou voorgelegde, originele taskara niet kan leiden tot een andere oordeelsvorming (map Documenten – document 1). Dit document vormt immer slechts een indicatie van uw nationaliteit en identiteit, elementen die heden niet ter discussie staan doch bevestigt ze geenszins uw verklaringen omtrent uw asielmotieven. Documenten hebben hoe dan ook een slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Wat er ook van zij, het CGVS wijst er ten overvloede op dat jij geen enkel document voorlegt ter staving van de door jou voorgehouden familiesamenstelling noch enig ander element aangaande jouw levensloop en/of ingeroepen moeilijkheden met de taliban. Het CGVS is aldus op geen enkele wijze in staat ook maar een van jouw verklaringen op objectieve wijze na te gaan. Jouw verklaringen blijven aldus louter blote beweringen, die reeds ongeloofwaardig en niet aannemelijk werden bevonden.

Het CGVS kan enkel vaststellen dat (elk element van) jouw asielrelaas doorspekt is met tegenstrijdigheden, lacunaire, incoherente en/of inconsistente verklaringen. Jij bent dan ook niet in staat jouw persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Jouw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in jouw hoofd te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus. Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat alhoewel er

rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd – jij was ten tijde van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS immers nog minderjarig – dat er van jou kan worden verwacht dat jij een duidelijk zicht biedt op jouw werkelijke situatie en hieromtrent coherente en consistente verklaringen kan afleggen, quod non in casu. Het CGVS merkt hierbij op dat jouw inconsistente en weinig doorleefde verklaringen geenszins betrekking hadden op detail, maar op (alle) cruciale en essentiële elementen die onlosmakelijke wijze verbonden zijn met, de door jou voorgehouden, vluchtaanleiding en asielmotieven. Het loutere feit dat jij heden minderjarige bent is aldus geen verschoningsgrond voor jouw ongeloofwaardige verklaringen.

Jij hebt daarenboven eveneens geen elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op jouw nood aan internationale bescherming. Daar jouw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond voordat de taliban in augustus 2021 de macht had overgenomen, werd jij een tweede maal uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud, waar jij de kans kreeg om toe te lichten in welke mate de machtsovername enige impact zou hebben gehad op jouw persoonlijke situatie. Jij geraakte echter in wezen niet verder dan blijvend te verwijzen naar de hierboven vermelde vermeende problemen die u met de groepering zou hebben gehad, en geeft aan dat zolang de taliban er (in Afghanistan) is u een probleem zal kennen (CGVS II, p. 4). Zoals hierboven reeds beargumenteerd kunnen deze zogenaamde problemen echter niet als geloofwaardig worden beschouwd, waardoor er aan jouw vrees voor vervolging evenmin enig geloof kan worden gehecht. Jij verklaart dat er verder wat jou betreft geen andere redenen zijn waarom je niet naar jouw land van herkomst zou kunnen terugkeren (CGVS II, p.3-4). Daar jij dus geen bijkomende elementen hebt aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op jouw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's

slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Jij laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn

land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat jou de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met jouw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door jou afgelegde verklaringen en de door jou overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in jouw hoofd geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van "artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "wet van 15 december 1980), artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna "EVRM)", de motiveringsplicht zoals voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de verplichtingen van zorgvuldigheid, redelijkheid en vertrouwensbeginsel."

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van

Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan de door verzoekende partij aangevoerde problemen en nood aan internationale bescherming.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Bij een terugkeer naar Afghanistan vrees jij gedood te worden door de taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop jij jouw vrees baseert.

Vooreerst verklaar jij dat je ten tijde van jouw vertrek reeds een jaar in Do Aw woonde samen met jouw broer R.(...) G.(...) en jouw zus R.(...). Je zou daar eveneens naar school gaan (CGVS, p.4 & 14). Jouw verklaringen hieromtrent zijn echter zodanig incoherent en inconsistent dat er ernstige twijfels zijn over de waarachtigheid aangaande dit, doch essentiële, element in de door jouw ingeroepen problemen. Zo wijst het CGVS erop dat jij pas tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS gewag maakt van een verblijf in het dorp Do Aw dat, volgens jouw verklaringen op ongeveer een uur van Zarifkhel ligt (CGVS, p.14). Tijdens jouw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde jij immers van jouw geboorte tot aan jouw vertrek uit Afghanistan in Zarifkhel te hebben gewoond (DVZ, Verklaring DVZ d.d. 26.03.2021, vraag 5 & 10). Dat jij eerder op geen enkel moment gewag maakte van jouw verblijf in Do Aw, doch de plaats waar jouw asielrelaas zich afspeelt, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid. Het CGVS merkt hierbij nog op dat er kan worden vastgesteld dat jij daarbij reeds eerder al tegenstrijdige verklaringen aflegde over jouw geboorte, al dan niet verblijfplaats. Zo verklaarde je tijdens jouw registratie van jouw verzoek om internationale bescherming door de Dienst Vreemdelingenzaken dat jij geboren bent in Jalalabad, (...) om vervolgens dit opnieuw te wijzigen en te verklaren dat je van Zarifkhel afkomstig bent (DVZ, Registratie Verzoek Internationale bescherming d.d. 07.10.2020 ; DVZ, Minteh fiche ; DVZ, Verklaring DVZ d.d. 26.03.2021). Wanneer jij tijdens jouw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS gewezen wordt op het grillige karakter van jouw verklaringen, wijs je dit gewoonweg van tafel en verklaar je dat je Zarifkhel gezegd hebt, maar dat ze dit verkeerd hebben genoteerd (CGVS, p.5), een verklaring die niet kan overtuigen. De reden waarom jij eerst verklaarde geboren te zijn in de stad Jalalabad, een opmerkelijke verklaring an sich, nog buiten beschouwing gelaten ziet het CGVS niet in om welke reden dit (meermaals) foutief zou worden neergeschreven. Wat er ook van zij, de vaststelling dat je geenszins duidelijke verklaringen aflegt over jouw verblijfplaatsen voor jouw komst naar België doet de geloofwaardigheid van jouw asielrelaas wankelen.

De geloofwaardigheid van jouw verklaringen wordt verder ondermijnd wanneer blijkt dat je evenmin aangaande jouw schoolloopbaan in Afghanistan aannemelijke en coherente verklaringen aflegt. Zo stel je dat je gedurende drie jaar, al dan niet op onregelmatige basis, naar de school van Do Aw ging (CGVS, p.14-15). Hierbij verklaar je nog dat jouw broer een taskara ging afhalen voor jou om jou in te schrijven op school (CGVS, p.30). Uit de vertaling van de door jou voorgelegde taskara blijkt evenwel dat deze werd uitgegeven op 16.07.1397 (Gregoriaanse kalender: 08.10.2018), slechts een jaar voor jouw verklaarde vertrek uit Afghanistan (zie map documenten – Document 1). Indien jij daadwerkelijk reeds drie jaar naar dezelfde school ging ten tijde van jouw vertrek uit Afghanistan en jij een taskara nodig had om jou in te schrijven op school, houdt het geen steek dat jouw taskara pas één jaar voor jouw vertrek werd uitgegeven (CGVS, p.31). Het vermoeden dat je bedrieglijke verklaringen aflegt over jouw schoolloopbaan neemt toe wanneer je even later in jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS plots je verklaring wijzigt en stelt dat je slechts een jaar naar school bent geweest in Do Aw (CGVS, p.32). Wanneer je voorts gevraagd wordt waar je dan die twee andere jaren naar school bent gegaan stel je dat je die andere twee jaren niet naar school bent gegaan (CGVS, p.32), een verklaring die geenszins in overeenstemming te brengen is met jouw eerdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, maar evenmin met jouw verklaringen afgelegd op de DVZ, waar jij eveneens op twee aparte momenten verklaarde dat jij gedurende drie jaren naar school ging in Afghanistan (DVZ, Verklaring DVZ d.d. 26.03.2021, vraag 11 ; DVZ, Minteh fiche). Wederom stelt het CGVS vast dat je tegenstrijdige en

incoherente verklaringen aflegt aangaande een essentieel element in jouw asielrelaas. (...) Wat er ook van zij, jouw tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen maakt dat het allerminst vast staat dat jij school liep in Do Aw en/of daar zelfs woonde gedurende de periode van een jaar.

De gerezen twijfel aangaande jouw schoolloopbaan in Do Aw doet evenwel op ernstige wijze afbreuk aan de door jou ingeroepen problemen op deze school die aanleiding gaven tot jouw vlucht uit Afghanistan. Des te meer daar uit jouw verklaringen blijkt dat er ook weinig geloof kan worden gehecht aan deze problemen en wel om volgende redenen.

Zo stel je vooreerst dat een drietal dagen (2 nachten na het vermeende incident) voor jouw vertrek uit Afghanistan de taliban met hun gevangenen de school in Do Aw verliet waarna de overheid deze school aanviel (CGVS, p.30). Aangaande dit vermeende incident verklaarde jij reeds op de DVZ dat dit plaatsvond op 15.09.1396 (Gregoriaanse kalender: 06.12.2017), een verklaring die geenszins strookt met jouw eerdere verklaringen aangaande de periode van jouw vertrek uit Afghanistan, alsook de uitgiftedatum van jouw taskara (DVZ, CGVS Vragenlijst, vraag 1). Immers verklaarde jij reeds dat je sedert twee jaar Afghanistan hebt verlaten, 2 dagen na 'dat' incident (CGVS, p.28), een verklaring die jij een viertal maanden eerder eveneens op de DVZ aflegde (DVZ, Verklaring DVZ d.d. 26.03.2021, vraag 10 & 33). Gelet op het feit dat jouw persoonlijk onderhoud op de DVZ en op het CGVS respectievelijk plaatsvonden in maart 2021 en juli 2021, kan aldus jouw verklaarde vertrek uit Afghanistan worden gesitueerd in het jaar 2019. Dat je dit incident evenwel situeert in december 2017, een tweetal jaren voor jouw verklaarde vertrek uit Afghanistan, is geenszins in overeenstemming te brengen met jouw andere verklaringen aangaande de situering van jouw vertrek en het vermeende incident dat het startpunt van jouw moeilijkheden zou zijn geweest. Het CGVS verwijst hierbij tevens opnieuw naar de motivering rondom de uitgiftedatum van jouw taskara, die jij volgens jouw verklaringen nodig had om jou in te schrijven op school, en merkt hierbij op dat deze ongeveer één jaar na de verklaarde datum van dit incident ligt (zie supra). Het moge aldus duidelijk zijn dat jij op geen enkel moment duidelijkheid schept over wanneer jij al dan niet naar school ging, hoe lang jij naar school ging, en of jij op het moment van het vermeende incident in Do Aw was. Ten overvloede wijst het CGVS er hierbij nog op dat de vaststelling dat jij een exacte datum in de Afghaanse kalender geeft bevreemdend is. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt immers dat jij geenszins vertrouwd bent met de Afghaanse kalender, je weet zelfs niet welk jaar het in de Afghaanse kalender was ten tijde van jouw persoonlijk onderhoud (CGVS, p.9). Het heeft er aldus alle schijn van weg dat jij, in weerwil van jouw medewerkingsplicht, lukrake verklaringen aflegt, een vaststelling die jouw geloofwaardigheid allerminst ten goede komt.

Het stopt daar echter niet, ook jouw verklaringen aangaande het verloop van het incident op de school, alsook de gevolgen voor jou en jouw familie die hieruit voortvloeien kunnen niet overtuigen. Zo stel jij vooreerst dat de taliban, na hun vertrek, de deur had opengelaten en dat jij samen met jouw broer samen naar de school gingen (CGVS, p.30). Gevraagd waarom jij op dat moment ook in de school was verklaar je echter plots dat de deur van de school op slot was (CGVS, p.34), jij legt aldus wederom tegenstrijdige verklaringen af. Het tart bovendien alle verbeelding dat jij naar deze school zou gaan, op een moment dat er reeds de hele tijd talibanactiviteit was zoals u verklaart, maar ook dat er reeds vliegtuigen in de regio rondvlogen (CGVS, p.30). Jij vervolgt jouw relaas met te stellen dat na een bepaalde tijd er een aantal explosies waren waarna er mensen van de politie de school binnenkwamen die jou en jouw broer arresteerden (CGVS, p.30 & 34). (...)

Waar jij daarbij nog stelt dat jullie na twee nachten werden vrijgelaten (CGVS, p.30) merkt het CGVS op dat het opmerkelijk is dat de Afghaanse overheidsdienst twee personen, waarvan ze vermoeden dat ze gevangenen van de taliban zijn, al dan niet talibanleden zelf zijn, zonder meer na slecht twee nachten vrijlaten en hun spreekwoordelijke weg laten vervolgen. Gevraagd hoe jij of jullie broer hen hebt kunnen overtuigen niet tot de taliban te behoren, tast je volledig in het duister. Je verklaart enkel te weten dat jouw broer verklaarde dat hij een medewerker van de school was (CGVS, p.36), een verklaring die hij volgens jou al eerder had gegeven en die niet kon voorkomen dat jullie werden opgepakt (CGVS, p.34). Dat deze reden nu wel zou volstaan om te Afghaanse politie, of enige andere overheidsdienst te overtuigen is weinig aannemelijk. Ook de vaststelling dat jij geen enkele informatie kan verschaffen over de vragen die zij aan jouw broer hebben gevraagd daar zij jou apart hielden van jouw broer kan niet overtuigen. Het CGVS wijst er immers op dat jullie samen werden vrijgelaten en hierna nog een dertiental dagen samen doorbrachten (CGVS, p.38). Dat jij geen enkele verdere informatie hieromtrent bekwam noch dat jullie de gebeurtenissen onderling bespraken is weinig aannemelijk.

Vervolgens verklaar jedaat jullie na jullie vrijlating op weg naar huis waren toen jullie werden aangesproken door een dorpeling die jullie vertelde dat jouw vader R.(...) meegenomen was door de taliban, en dat zij op zoek waren naar jullie daar zij jullie verantwoordelijk hielden voor de dood van een aantal talibanleden en gevangenen (CGVS, p.30). Dat jullie deze dorpeling tegenkwamen in een grootstad als Jalalabad, een stad waar u trouwens eerder over verklaarde er nog nooit te zijn geweest (CGVS, p.14), is op zijn minst toevallig te noemen. Deze toevalligheid even terzijde geschoven wijst het CGVS erop dat jouw kennis aangaande de aanval op jouw (ouderlijk huis) door de taliban waarbij jouw vader werd meegenomen zeer beperkt is. Jr stelt daarover eenvoudigweg dat ze jouw vader hebben meegenomen en dat jij noch de dorpeling er zelf niet bij waren (CGVS, p.30 & 37-38). De verklaring dat jouw vader werd meegenomen is tevens allerm minst opmerkelijk daar jij tijdens de registratie van jouw verzoek nog verklaarde dat jouw vader in Qaribkhelo verbleef (DVZ, Minteh fiche), van een ontvoering was destijds allerm minst sprake. Opnieuw is dit weinig coherent te noemen.

Tot slot blijkt het plotse vertrek van jou en jouw broer R.(...) G.(...) uit Afghanistan weinig overtuigend te zijn. Jullie besloten immers acuut Afghanistan te verlaten vanuit Jalalabad nadat jullie van de dorpeling vernamen dat jullie gezocht werden door de taliban (CGVS, p.38). Hoe jouw broer deze reis zo snel heeft kunnen regelen en financieren is echter een raadsel. Je verklaart dit eenvoudigweg niet te weten daar jouw broer alles regelde (CGVS, p.38) noch heb jij enig idee wie de smokkelaar was of hoeveel er betaald is voor jouw reis (CGVS, p.28-29). Daar jij verklaarde dat jouw broer in Iran verdween na 13 dagen (CGVS, p.38), alsook dat jij sedert jouw vertrek geen contact meer hebt gehad met jouw familie (CGVS, p.20 & 22), is het aldus een raadsel wie er betaald heeft voor jouw reis tot aan België. Dat jouw broer ter plekke in Jalalabad een bedrag kon ophoesten om jullie beiden de reis te laten aanvatten, een tocht die gewoonlijk duizenden euro's kan kosten, is weinig aannemelijk. Daarbij, dat jouw broer, iemand die ogenschijnlijk geen enkele connectie had met/in de stad Jalalabad, zo snel en zonder meer iemand kon vinden om jullie te laten vertrekken is teveel van het goede en weinig geloofwaardig.

Gelet op de ongeloofwaardige omstandigheden aangaande de verdwijning van jouw vader, alsook de omstandigheden van het plotse vertrek van jou en jouw broer wijst het CGVS erop dat het geenszins vaststaat dat jouw vader noch jouw broer daadwerkelijk verdwenen zijn.

Volledigheidshalve wijst het CGVS erop dat de, door jou voorgelegde, originele taskara niet kan leiden tot een andere oordeelsvorming (map Documenten – document 1). Dit document vormt immer slechts een indicatie van uw nationaliteit en identiteit, elementen die heden niet ter discussie staan doch bevestigt ze geenszins uw verklaringen omtrent uw asielmotieven. Documenten hebben hoe dan ook een slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Wat er ook van zij, het CGVS wijst er ten overvloede op dat jij geen enkel document voorlegt ter staving van de door jou voorgehouden familiesamenstelling noch enig ander element aangaande jouw levensloop en/of ingeroepen moeilijkheden met de taliban. Het CGVS is aldus op geen enkele wijze in staat ook maar een van jouw verklaringen op objectieve wijze na te gaan. Jouw verklaringen blijven aldus louter blote beweringen, die reeds ongeloofwaardig en niet aannemelijk werden bevonden.

Het CGVS kan enkel vaststellen dat (elk element van) jouw asielrelaas doorspekt is met tegenstrijdigheden, lacunaire, incoherente en/of inconsistente verklaringen. Jij bent dan ook niet in staat jouw persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Jouw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in jouw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus. Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat alhoewel er rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd – jij was ten tijde van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS immers nog minderjarig – dat er van jou kan worden verwacht dat jij een duidelijk zicht biedt op jouw werkelijke situatie en hieromtrent coherente en consistente verklaringen kan afleggen, quod non in casu. Het CGVS merkt hierbij op dat jouw inconsistente en weinig doorleefde verklaringen geenszins betrekking hadden op detail, maar op (alle) cruciale en essentiële elementen die onlosmakelijke wijze verbonden zijn met, de door jou voorgehouden, vluchtaanleiding en asielmotieven. Het loutere feit dat jij heden minderjarige bent is aldus geen verschoningsgrond voor jouw ongeloofwaardige verklaringen.

Jij hebt daarenboven eveneens geen elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op jouw nood aan internationale bescherming. Daar jouw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond voordat de taliban in augustus 2021 de macht had overgenomen, werd jij een tweede maal uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud, waar jij de kans kreeg om toe te lichten in welke mate de machtsovername enige impact zou hebben gehad op

jouw persoonlijke situatie. Jij geraakte echter in wezen niet verder dan blijvend te verwijzen naar de hierboven vermelde vermeende problemen die u met de groepering zou hebben gehad, en geeft aan dat zolang de taliban er (in Afghanistan) is u een probleem zal kennen (CGVS II, p. 4). Zoals hierboven reeds beargumenteerd kunnen deze zogenaamde problemen echter niet als geloofwaardig worden beschouwd, waardoor er aan jouw vrees voor vervolging evenmin enig geloof kan worden gehecht. Jij verklaart dat er verder wat jou betreft geen andere redenen zijn waarom je niet naar jouw land van herkomst zou kunnen terugkeren (CGVS II, p.3-4). Daar jij dus geen bijkomende elementen hebt aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op jouw persoonlijke situatie.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker meermaals aanvoert dat hij met bepaalde vaststellingen niet werd geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud, zoals meer bepaald met het feit dat hij Do Aw niet heeft vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken, alsook met de tegenstrijdigheid betreffende de deur van de school die open of gesloten was. Het loutere gegeven dat verzoeker met de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en aangehaalde inconsistenties en tegenstrijdigheden niet werd geconfronteerd doet op zich geenszins afbreuk aan het bestaan van deze vaststellingen, inconsistenties en tegenstrijdigheden. Het doen van dergelijke vaststellingen en het vaststellen van dergelijke inconsistenties en tegenstrijdigheden zijn tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. In zoverre verweerder verzoeker overeenkomstig artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet confronteren met de tegenstrijdigheden die tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld, dient dan ook te worden opgemerkt dat deze bepaling slechts in de verplichting voorziet om de verzoeker om internationale bescherming met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker ruimschoots de kans had om middels het onderhavige verzoekschrift de nodige uitleg te verstrekken omtrent en een verklaring te bieden voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en voor de hierin aangehaalde inconsistenties en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Hij heeft deze mogelijkheid daarenboven benut. Op de door hem verstrekte uitleg en verklaringen, wordt daarbij in hetgeen volgt en voor zover nodig ingegaan.

Waar verzoeker erop wijst dat zijn identiteit en nationaliteit niet betwist worden door de verwerende partij, dat hij gedurende het verhoor een uitstekende geografische, maar ook socio-economische kennis handhaaft van zijn regio waardoor zijn regio van afkomst onmogelijk in vraag kan gesteld worden, dat ook de gezinssamenstelling en het dagelijkse leven van verzoeker geen probleem vormt op niveau van geloofwaardigheid aangezien hij zeer duidelijk is over de leden van zijn gezin en waar zij woonden ten tijde van zijn verblijf in Afghanistan, alsook hoe hij zijn dagelijkse leven doorbracht, en dat hij de veiligheidssituatie met bijzonder veel precisie omschrijft waardoor men begrijpt hoe sterk de invloed van de taliban was en hun bewind ter plaatse, kan hij niet overtuigen. Hoewel verzoeker van mening is dat deze elementen zijn geloofwaardigheid aanzienlijk versterken, licht hij dit niet nader toe op welke wijze deze elementen van invloed zouden kunnen zijn op de vaststellingen van de bestreden beslissing. Verzoekers verklaringen over voormelde elementen vormen geen afdoende verschooning of verklaring voor de in de bestreden beslissing vastgestelde onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties die maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen. De aspecten die verzoeker wel weet omtrent identiteit, nationaliteit, geografie, socio-economische situatie, gezinssamenstelling, dagelijks leven en de veiligheidssituatie doen geen afbreuk aan voormelde onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties.

Verzoeker wijst erop dat hij een kwetsbaar profiel heeft in die zin dat hij minderjarig is, maar ook door een algemeen gebrek aan scholing (door de jonge leeftijd en de cultuur). Verzoeker stipt ook aan dat zijn minderjarigheid meerdere gevolgen heeft, niet alleen op de nodige procedurele garanties maar ook op de kwetsbaarheid van de betrokkene, de grotere gevoeligheid om beïnvloed te worden, sneller herinneringen te blokkeren of te verwijderen van het geheugen, zich niet bewust zijn van bepaalde zaken gezien de jonge leeftijd, enz. Verzoeker wijst erop dat hij er niet in slaagt om betreffende sommige evenementen precies te zijn in de data en men niet uit het oog mag verliezen dat het belang van tijd, data en leeftijd gerelativeerd wordt in de Afgaanse cultuur en een heel andere betekenis heeft dan in de westerse cultuur. Het wordt duidelijk doorheen de verklaringen van verzoeker hoe het situeren in de tijd niet centraal staat in de Afgaanse mentaliteit. Dit wordt ook opgemerkt tijdens het vrije relaas

waar het verhaal wordt verteld met weinig referenties in de tijd, maar is bijgevolg in coherentie met het profiel en de mentaliteit van verzoeker. Bovendien ervaarde verzoeker een traumatiserend migratieparcours, aangezien hij zijn broer verloor. De geloofwaardigheid van dit profiel is sterk: men merkt dat er een duidelijke moeilijkheid is met cijfers en data maar de kennis van de landbouw, de regio en het dorp doorleefd is. Dit profiel van relatief ongeschoolde jongen die op jonge leeftijd zijn land verliet zonder familielid en in België belandde zonder referentiepersoon verantwoordt het gebrek aan situering in de tijd en vertoont een zekere kwetsbaarheid waardoor de vereisten van het CGVS-verhoor dienden te worden aangepast en de bestreden beslissing hieruit geen argument kan trekken.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat verzoeker gedurende de procedure geen elementen heeft kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat verweerder dergelijke noden evenmin in hoofde van verzoeker heeft kunnen vaststellen. De Raad oordeelt dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde specifieke omstandigheden aanwezig zijn die het verlenen van bijkomende steunmaatregelen rechtvaardigen.

Verzoeker benadrukt zijn kwetsbaar, ongeschoold profiel alsook de Afghaanse context wat betreft het relatief belang van tijd, data en leeftijd doch uit niets blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om op coherente wijze zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en op een volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure. Er worden *in casu* geen stavingsstukken aangebracht die aantonen dat verzoeker, al dan niet wegens een gebrek aan scholing, verhinderd was gedegen, consistente verklaringen af te leggen. *In casu* blijken geen psychologische of andere gezondheidsproblemen waarmee een invloed op verzoekers verklaringen wordt aangetoond. Bijgevolg kan zodoende niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoeker niet in staat zou zijn om bepaalde gebeurtenissen te reconstrueren en op een consistente wijze uiteen te zetten en te situeren.

De Raad onderstreept dat verzoeker geenszins aantoonde dat zijn vermeende ongeschooldheid en zogenaamd traumatiserende migratieparcours zijn verstandelijke vermogens aantast in die mate dat hij hierdoor niet in staat was coherente en eenduidige verklaringen af te leggen.

Hierbij kan nog aangestipt worden dat het feit dat een persoon ongeschoold is, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

Voorts wijst de Raad erop dat verzoeker zowel de op de Dienst Vreemdelingenzaken als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij drie jaar naar school is geweest (zie verder). Bijgevolg kan niet dienstig worden volgehouden dat verzoeker volledig geheel ongeschoold is.

Daarnaast stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 juli 2021 en 2 juni 2022, respectievelijk bijna zestien en bijna zeventien jaar was, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was telkens ook bijstand van een tolk Pashtou, verzoekers advocaat en voogd waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven op het einde.

Hoewel verzoeker in het verzoekschrift gewag maakt van problemen met de tolk en hierbij verwijst naar wat zijn raadsman en voogd op het einde van het eerste persoonlijke onderhoud hebben aangekaart, stelt de Raad vast dat verzoeker zelf verklaarde wanneer hij vervolgens hiernaar werd bevraagd dat hij alles goed heeft begrepen, maar dat de namen van enkele personen en plaatsen anders klonken (Notities van het persoonlijk onderhoud van 12 juli 2021, p. 39).

Waar verzoeker aanvoert dat de moeilijkheid van verzoeker om sommige tolken te verstaan mogelijks ook gerezen kan zijn tijdens het DVZ-interview of Minteh-interview en de zogenaamde

tegenstrijdigheden aangehaald door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaren, beperkt hij zich slechts tot vage en hypothetische beweringen te meer verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud nog aangaf dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed is verlopen, dat zijn verklaringen daar werden voorgelezen en correct waren (Notities van het persoonlijk onderhoud van 12 juli 2021, p. 4).

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers gebrekkige verklaringen te wijten zijn aan een voorgehouden kwetsbaar profiel, met name zijn gebrekkige scholing en zijn jonge leeftijd.

Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

De Raad stipt hierbij nog aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij belangrijke gebeurtenissen nauwkeuriger in de tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan hebben.

In casu kan dan ook worden vastgesteld dat er zich geen bijkomende elementen aandienen noch door verzoeker worden aangereikt die een ander licht kunnen werpen op voorgaande bevindingen van de commissaris-generaal.

Verzoeker wijst erop dat hij het tijdens de eerste maanden van zijn verblijf in ons land bijzonder moeilijk had. Ook stelt hij dat de voogd op het einde van het eerste persoonlijk onderhoud benadrukte dat verzoeker na een zeer lang migratieparcours te hebben gevolgd zijn broer is verloren, geen contact meer had met zijn familie en verslaafd was aan Paracetamol bij aankomst waarvoor hij professioneel werd geholpen gelet op de ernstige aard van de verslaving. Er wordt ook nog aangegeven dat de voogd had verklaard dat verzoeker moeilijkheden had zich aan te passen aan het ritme in België, zoals het eten en het aantal maaltijden per dag. Verzoeker is van mening dat deze verslaving zijn kwetsbaarheid benadrukt, maar ook bijkomende moeilijkheden veroorzaakt bij het beantwoorden van specifieke vragen en dit met name op de Dienst Vreemdelingenzaken waar de omstandigheden en procedurele garanties zelfs voor iemand zonder gezondheidsproblemen vragen doen rijzen.

Het kan ter verschoning van de gedane vaststellingen echter niet volstaan door louter hypothetisch te verwijzen naar de slechte omstandigheden tijdens het interview bij aanvang van de procedure en dat er sprake is van een verslaving, het verlies van zijn broer en contact met zijn familie ook al werd dit door de voogd aangekaart tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. Zelfs al valt niet uit te sluiten dat niet elk gehoor in optimale omstandigheden plaatsvindt, dan nog dient verzoeker *in concreto* aan te tonen dat wat in de vragenlijst en zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij heeft verklaard, *quod non in casu*. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker, zijn voogd of raadsman op enig moment te kennen heeft gegeven dat verzoeker niet in staat was om deel te nemen aan de procedure en hiertoe verklaringen af te leggen. Verzoeker brengt ook geen enkel medisch attest bij waaruit dit enigszins zou kunnen blijken. Verder toont verzoeker in het geheel niet aan dat hij, dermate onderontwikkeld zou zijn of dat zijn verstandelijke vermogens dusdanig zouden zijn aangetast dat hij niet bij machte mocht worden geacht om gedegen verklaringen af te leggen over zijn eigen achtergrond, problemen en situatie. Verzoeker brengt geen attest bij waaruit zulks zou kunnen worden afgeleid. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij door zijn jonge leeftijd kwetsbaarheid, eventuele trauma's en verslaving aan medicijnen niet in staat was om de vereisten van de asielinstanties tegemoet te komen. Bijgevolg kunnen deze zogenaamde "omstandigheden", niet volstaan om de misverstanden, zoals verzoeker het noemt, op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Minteh-verhoor te verklaren.

Waar verzoeker aanvoert dat hij bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meteen verklaarde dat hij een jaar in Do Aw heeft gewoond, hetgeen doet vermoeden dat hij ten tijde van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken de vraag verkeerd had begrepen, kan hij niet overtuigen.

Ook de Raad stelt dat verzoeker pas tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gewag maakt van een verblijf in het dorp Do Aw dat, volgens

verzoekers verklaringen op ongeveer een uur van Zarifkhel ligt, terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde van geboorte tot vertrek uit Afghanistan in Zarifkhel te hebben gewoond bij de vragen rond zijn afkomst. Meer nog, wanneer verzoeker de gelegenheid wordt gegeven om zijn asielrelaas kort uit de doeken te doen, stelt hij dat zijn broer als conciërge werkte op school in "ons dorp", dat de taliban deze school als hun gevangenis gebruikte en dat hijzelf ook studeerde aan deze school (Vragenlijst, vraag 3.5). Aangezien verzoeker aldaar sprak over een school in zijn dorp, kan worden aangenomen dat hij hiermee doelde op het dorp waar hij geboren is en naar eigen zeggen verbleef tot aan zijn vertrek.

Zowel de verklaring als de vragenlijst, die op de Dienst Vreemdelingenzaken werden ingevuld, werden verzoeker voorgelezen in het Pashtou, die hij voor goedkeuring heeft ondertekend, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen.

De Raad stelt overigens vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken in staat bleek zijn reisroute uiteen te zetten en hierbij al de landen op te sommen die hij heeft doorkruist, met hierbij zelfs een inschatting van de periode dat hij daar heeft verbleven (Verklaring, punt 33). Indien verzoeker daadwerkelijk zoals hij op het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kwam te vertellen, gedurende een jaar in een ander dorp heeft verbleven en waar naar eigen zeggen de feiten zich hebben voorgedaan waarvoor hij thans om internationale bescherming vraagt, kon wel degelijk worden verwacht dat verzoeker hiervan ook enigszins melding kon maken op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Voor zover verzoeker stelt dat de geboden procedurele waarborgen tijdens het persoonlijk onderhoud, zoals de aanwezigheid van een voogd en een advocaat en een speciaal opgeleide *protection officer*, niet aanwezig waren bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad erop dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken werd bijgestaan door een voogd (zie Verklaring DVZ) en er geen elementen voorhanden zijn waaruit zou kunnen blijken dat verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken onjuist zouden zijn weergegeven. Indien verzoeker wenst aan te tonen dat de opgenomen verklaringen niet overeenstemmen met zijn werkelijke verklaringen, dient hij dit *in concreto* aan te tonen. Verzoeker slaagt er evenwel niet in dergelijke concrete en pertinente gegevens aan te voeren.

Verzoeker brengt aldus geen concrete en pertinente elementen aan die ertoe zouden nopen om zijn verklaringen bij aanvang van de procedure buiten de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming te houden.

Verzoeker biedt overigens geen enkele verklaring voor de vaststelling dat hij tijdens zijn registratie van zijn verzoek om internationale bescherming verklaarde dat hij geboren was in Jalalabad, om vervolgens dit te wijzigen en te verklaren dat hij van Zarifkhel afkomstig bent.

Voor zover hij in zijn verzoekschrift kritiek uit op de fiche, ingevuld door het bureau MINTEH, dient erop gewezen dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit zou kunnen blijken dat de in het administratief dossier opgenomen geschreven weergave van verzoekers verklaringen van verzoeker onjuist zou zijn. Indien verzoeker wenst aan te tonen dat de vermeldingen in deze stukken niet overeenstemmen met zijn werkelijke verklaringen, staat het hem vrij om dit te doen. Verzoeker slaagt er evenwel niet in enige concrete of pertinente gegevens aan te voeren. De algemene stelling dat men niet weet hoever de specifieke kennis van Afghanistan reikt bij het personeel dat de Minteh-interviews uitvoert en dat de incorrecte spelling en schrijfwijze van een dorp op basis van de uitspraak van verzoeker hem niet kwalijk kan worden genomen, kan mogelijks nog in overweging worden genomen voor wat betreft de plaats "Qaribkhelo", maar vormt hoegenaamd geen valabele verschoningsgrond voor de tegenstrijdigheid met betrekking tot de plaatsen "Jalalabad" en "Zarifkhel".

Het loutere feit dat verzoeker bij het invullen van de fiche niet werd bijgestaan door een advocaat of voogd en dat noch de interviewer noch de tolk een gespecialiseerde opleiding heeft gevolgd om verzoeker te horen, is op zich niet van die aard om aan te tonen dat de weergave van verzoekers verklaringen in deze fiche onjuist zouden zijn. Verzoeker brengt geen concrete en pertinente elementen aan die ertoe zouden nopen om deze fiche buiten de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming te houden. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden dat hij geen tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn geboorteplaats.

Waar verzoeker nog aangeeft dat hij snel blijk heeft gegeven van een uitstekende geografische kennis waarbij hij Zarifkhel en Do Aw, maar ook de regio's ertussen en de weg van het ene punt naar het andere perfect kan beschrijven, slaagt hij er niet in voorgaande vaststellingen in een ander licht te plaatsen.

Ook wat betreft de vaststellingen rond verzoekers schoolloopbaan, verwijst verzoeker naar de eerder uiteengezette opmerkingen betreffende de Dienst Vreemdelingenzaken en het Minteh interview. Gelet op wat voorafgaat, slaagt verzoeker er ook hier niet in enige afbreuk te doen aan de concrete en pertinente vaststellingen desbetreffend.

Waar hij stelt dat het duidelijk is dat hij steeds bedoelde dat hij één jaar naar school ging aangezien hij dit meermaals herhaalde tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, verschoont noch verklaart hij zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken alsook bij de registratie van zijn verzoek stellende aldaar dat hij drie jaar naar school is geweest. Ook gaat verzoeker eraan voorbij dat hij zelfs tijdens het persoonlijk onderhoud initieel verklaarde dat hij gedurende drie jaar naar school is geweest (Notities van het persoonlijk onderhoud van 12 juli 2021, p. 14). Het vage argument dat hij steeds bedoelde te zeggen dat hij slechts één jaar naar school ging, kan dan ook geen verklaring bieden voor de vaststelling dat verzoeker op drie van elkaar onderscheiden momenten telkenmale aangaf drie jaar naar school te zijn geweest. Bijgevolg kan dit dan ook niet, in weerwil wat verzoeker in het verzoekschrift wil laten uitschijnen, louter een verwarring in verzoekers hoofd te zijn geweest. Verzoeker kiest in het verzoekschrift weliswaar voor één versie van zijn verklaringen, maar heft daardoor de tegenstrijdigheid niet op. Bijgevolg blijven deze tegenstrijdigheden onverminderd bestaan alsook hun onverenigbaarheid met verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn taskara. Aangezien verzoeker de school in Do Aw bestempelt als de school waar de feiten zich hebben afgespeeld waardoor hij thans internationale bescherming vraagt, kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker hierover coherente verklaringen kan afleggen. Zoals gesteld toont verzoeker niet aan dat dit niet van hem kon of mocht worden verwacht te meer het naar school gaan fundamenteel deel uitmaakte van verzoekers leven.

Waar verzoeker stelt verschillende elementen aan te reiken die de geloofwaardigheid van zijn schoolloopbaan ondersteunen, zoals de naam van de leerkracht en welke taliban er kwam preken, verklaart hij bovenstaande concrete vaststellingen niet die maken dat er geen geloof kan aan worden gehecht.

Verzoeker meent vervolgens dat het feit dat hij aangaf dat hij niet vertrouwd was met de Afghaanse kalender en Afghaanse maanden doet vermoeden dat wanneer hij een exacte datum geeft volgens de Afghaanse kalender hij het vermoedelijk verkeerd heeft, maar zich forceert om de vereisten van het Commissariaat-generaal tegemoet te komen. Ook hier kan verzoeker niet overtuigen gezien hij de exacte datum volgens de Afghaanse kalender op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gegeven, waardoor dit niet kan worden aanzien als "het zich forceren om aan de eisen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tegemoet te komen". Bijgevolg is ook het algemene betoog dat er tijdens het persoonlijk onderhoud in dit opzicht onvoldoende rekening werd gehouden met de reële moeilijkheden van een minderjarige niet ernstig.

Dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken het incident situeert in december 2017, weliswaar gebruik makend van de Afghaanse kalender, een tweetal jaren voor zijn verklaarde vertrek uit Afghanistan, is geenszins in overeenstemming te brengen met zijn andere verklaringen aangaande de situering van zijn vertrek en het vermeende incident dat het startpunt van zijn moeilijkheden zou zijn geweest. Het argument dat hij niet vertrouwd is met de Afghaanse kalender en maanden, verklaart geenszins waarom hij het bewuste incident op de Dienst Vreemdelingenzaken in de Afghaanse kalender kon situeren.

Waar verzoeker stelt dat hij geen verklaring kan bieden voor het gedrag van de overheidsdiensten inzake hun vrijlating en aangeeft dat hij en zijn broer dit niet in detail hebben besproken en dat het aannemelijk is dat ze gelet op verzoekers leeftijd voornamelijk zijn broer toespraken, overtuigt hij niet.

De Raad acht het geheel niet aannemelijk dat verzoeker deze gebeurtenissen niet met zijn broer besprak. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker niet de minste poging heeft ondernomen teneinde meer hierover te weten te komen. De vaststelling dat verzoeker zonder enige gegronde reden, geen inspanningen doet teneinde zich te bevragen omtrent deze ingrijpende gebeurtenis en dit zeker ook aan de persoon die er rechtstreeks mee te maken had, en die naar eigen zeggen hoofdzakelijk

werden toegesproken door de overheidsdiensten, wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofd en ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van zijn verhaal. Waar verzoeker het aannemelijk acht dat zijn oudere broer hem niet ongerust, bang of angstig wilde maken met een beschrijving van hoe hij ondervraagd werd, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geen enkel valabele verklaring geeft voor het gedrag van de overheidsdiensten. In het licht van de door verzoeker geschetste omstandigheden, acht de Raad het niet aannemelijk dat het verzoeker niet interesseerde noch verbaasd was over het feit dat zij al na twee nachten werden vrijgelaten. Verzoeker was bovendien geen klein kind meer en had de jaren des onderscheids reeds bereikt, waardoor het niet aannemelijk is dat verzoeker hierover niets meer zou willen weten noch dat er door zijn broer niets over werd gezegd om hem niet bang of ongerust te maken. Waar verzoeker nog aangeeft dat verwerende partij lijkt te vergeten hoe moeilijk en zwaar de reis is met weinig plaats en tijd voor diepe gesprekken, gaat hij eraan voorbij dat hij zelf heeft aangegeven dat hij dertien dagen lang samen met zijn broer op reis was vooraleer ze werden gescheiden (Notities van het persoonlijk onderhoud van 12 juli 2021, p. 38). Het is niet aannemelijk dat verzoeker gedurende die twee weken geen enkel moment heeft gehad waarop hij met zijn broer over de gebeurtenissen heeft kunnen praten, die toch een redelijke indruk op verzoeker moeten hebben nagelaten te meer gelet op zijn jonge leeftijd. Het gegeven dat verzoeker het blijkbaar niet over zijn vrijlating met zijn broer heeft gehad doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Waar verzoeker aangeeft dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem nooit heeft gevraagd hoe het kwam dat hij en zijn broer een dorpeling in Jalalabad tegenkwamen, stelt de Raad vast dat hij hier in het verzoekschrift allerm minst een verklaring voor geeft. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing anders zou zijn geweest indien het Commissariaat-generaal hem dit wel zou hebben gevraagd. Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker en zijn broer vlak na hun vrijlating geheel toevallig een dorpeling tegenkwamen in een grootstad als Jalalabad, die hen dan vertelde over de thuissituatie en de problemen met de taliban.

Verzoeker herhaalt vervolgens slechts dat hij noch de dorpeling erbij waren toen zijn vader werd meegenomen door de taliban waardoor zijn informatie beperkt is, doch dit biedt opnieuw geen enkele valabele verklaring voor het gegeven dat verzoeker op de Minteh-fiche nog verklaarde dat zijn vader nog in Qaribkhelo, waarvan mogelijks gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat verzoeker hiermee Zarifkhel bedoelde, verbleef.

Wat betreft het plotse vertrek uit Afghanistan, beperkt verzoeker zich slechts tot louter hypothetische beweringen waar hij stelt dat niets ons belet te denken dat verzoekers oudere broer mogelijks in het verleden stappen had gezet om een eventueel vertrek te organiseren, dat er mogelijks al contact opgenomen was met de smokkelaar of een som geld opzij gezet en dit omdat hij en zijn broer in een geheid woonden met een sterke aanwezigheid van de taliban en een wankelende veiligheidssituatie. Aangezien zij onmiddellijk na hun vrijlating besloten Afghanistan te verlaten na hun vrijlating acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker niet meer concrete informatie kan geven over het snelle vertrek en de financiering ervan. Indien verzoekers broer dit daadwerkelijk op dat moment allemaal geregeld heeft, moet verzoeker hier toch iets van concreet kunnen vertellen, doch faalt ook in het verzoekschrift hierin. Waar verzoeker aanvoert dat hij ook hiermee niet werd geconfronteerd, gaat hij eraan voorbij dat verzoeker wel degelijk werd gevraagd hoe hij en zijn broer zo plotseling zijn kunnen vertrekken (Notities van het persoonlijk onderhoud van 12 juli 2021, p.38).

Verzoeker toont niet concreet aan op welke wijze de motivering in de bestreden beslissing subjectieve uitlatingen bevat van de verwerende partij zonder inachtneming van de culturele dimensie en de feiten van het dossier. Voor zover verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verzoek om internationale bescherming subjectief heeft beoordeeld, dient vastgesteld dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad ziet ook niet in op welke wijze de culturele dimensie hier een invloed op zou kunnen hebben, verzoeker licht dit ook niet verder toe.

Gelet op de ongeloofwaardige omstandigheden aangaande de verdwijning van verzoekers vader, alsook de omstandigheden van het plotse vertrek van verzoeker en zijn broer, staat het geenszins vast dat verzoekers broer en vader daadwerkelijk verdwenen zijn.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve hem het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omwille van het feit dat hij als “afvallige” bestempeld zal worden en vervolgd zal worden door zowel de taliban als de Afghaanse samenleving. Verzoeker wenst te onderstrepen dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2019 en verschillende jaren in Europa verblijft, waardoor hij de tijd had om zich aan te passen aan de westerse wereld, aan diens manier van leven, denken en mentaliteit. Hij is ook van mening zich te hebben aangepast aan de westerse levensstijl, zich westers te kleden en te gedragen. Ook spreekt hij Nederlands, heeft hij veel Belgische vrienden en is hij perfect geïntegreerd in de Belgische samenleving.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift laat uitschijnen dat hij zou vrezen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou worden geïdoleerd omdat hij reeds enige tijd in Europa verblijft en als verwesterd zou worden beschouwd, blijkt uit de *in casu* voorliggende en beschikbare landeninformatie niet dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan, alsmede dat het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond individueel en *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt.

Verzoeker blijft op dit vlak echter kennelijk in gebreke. Hij vergenoegt zich er in dit kader immers toe op algemene wijze te verwijzen naar zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds 2019 en zijn verblijf gedurende enkele jaren in Europa.

Er kan echter geenszins worden gesteld dat er in hoofde van eenieder die aangeeft afwezig te zijn geweest uit Afghanistan en enkele jaren in Europa te hebben verbleven zou kunnen of moeten worden besloten tot het bestaan van dermate verregaande, ingrijpende en blijvende veranderingen dat er bij een

terugkeer naar of verblijf in Afghanistan sprake zou zijn van (gepercipieerde) verwestering die van zulke aard is dat deze zou uitmonden in of kunnen leiden tot vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin.

In zoverre hij zou betogen dat hij zich door zijn verblijf in Europa (al dan niet onbewust) aangepast heeft aan de westerse cultuur waardoor het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn om te aarden in Afghanistan en dat de Afghaanse gemeenschap en de taliban zich daardoor zullen afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door zijn verblijf in het Westen wordt door hem immers niet nader uitgewerkt of geconcretiseerd. Het louter wijzen op het feit dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2019, dat hij zich heeft aangepast aan de westerse levensstijl, zich westers kleedt en gedraagt, dat hij Nederlands spreekt, dat hij veel Belgische vrienden heeft en perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving, volstaan hiertoe echter niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat wat verzoeker heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking missen om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Verzoeker toont voorts op generlei wijze aan dat, op welke vlakken en in welke mate zijn afwezigheid uit Afghanistan en zijn verblijf in Europa hem als persoon zouden hebben veranderd en op welke wijze dit zich concreet zou uiten.

Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat of waarom het voor hem persoonlijk onmogelijk zou zijn om zich te begeven naar en zich (opnieuw) te conformeren aan de heersende maatschappelijke gebruiken en normen in zijn voorgehouden land en regio van herkomst. Aldus toont verzoeker hoegenaamd niet aan dat hij ten gevolge van zijn afwezigheid uit Afghanistan en/of zijn verblijf van enkele jaren en zijn activiteiten in Europa daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij zich zou begeven naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Verzoeker geeft *in concreto* geenszins blijk van persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoeker toont geenszins aan dat of waarom het voor hem onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om zich te begeven naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Bovendien zijn er een aantal elementen die wijzen op het tegendeel.

Verzoeker toont niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent. De duur van zijn verblijf in België sinds september 2020, *in casu* een goede drie jaar, is verder zo kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op zijn verklaring dat hij steeds in Afghanistan heeft gewoond en naar school en de moskee, die gelinkt is aan de taliban en waar de taliban ook kwam preken, is geweest, en dat duidelijk uit zijn verklaringen blijkt dat hij zeer goed weet wat het leven inhoudt bij aanwezigheid van de taliban (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, 12, 16, 17, 24, 25, 27). Ook blijkt uit wat voorafgaat dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen met de taliban, waardoor aan de ontvoering van verzoekers vader door de taliban, alsook aan de verdwijning van verzoekers broer geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker toont ook niet aan dat hij in Afghanistan geen netwerk meer heeft om op terug te vallen.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker Afghanistan op ongeveer veertienjarige leeftijd heeft verlaten, zodat hij op dat ogenblik al gevormd was en de jaren des onderscheid had bereikt. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker toont, mede gelet op het voorgaande, niet aan dat het loutere gegeven dat hij bepaalde aanpassingen zou moeten doorvoeren bij een reis naar en een verblijf in Afghanistan in zijner hoofde zou kunnen worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Redelijkerwijze kan van verzoeker bijgevolg worden verwacht dat hij deze aanpassingen doorvoert alvorens zich te begeven naar zijn land en zijn regio van herkomst. Verzoeker brengt gelet op het voorgaande dan ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een reis naar en verblijf in zijn land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd; laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de loutere afwezigheid van verzoeker uit Afghanistan en zijn verblijf in Europa in zijner hoofde een dermate verhoogd risico met zich zou brengen dat hij op grond hiervan aanspraak kan maken op internationale bescherming.

Waar verzoeker daarnaast nog verwijst naar het leven onder het talibanbewind, benadrukt de Raad dat de vrees voor vervolging *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de door verzoeker aangehaalde en de door verweerder neergelegde landeninformatie blijkt in dit kader weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia werd ingevoerd en geïmplementeerd, doch uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging (of ernstige schade) door toedoen van de taliban. Uit het geheel van de *in casu* beschikbare landeninformatie kan dan ook hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat het beleid en het bewind van de taliban in verzoekers land en regio van herkomst en de gevolgen daarvan *an sich* van zulke aard zouden zijn dat deze zouden kunnen volstaan om in hoofde van Afghaanse mannen louter op grond van de situatie in dit land en/of deze regio te besluiten tot het voorhanden zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin (of een reëel risico op ernstige schade). Verzoeker blijft mede gelet op hetgeen voorafgaat verder kennelijk in gebreke om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd door de talibanautoriteiten in zijn land en regio van herkomst.

Met een verwijzing naar zijn loutere verblijf in Europa, en integratie alhier zonder verdere concrete invulling daarvan, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban.

Verzoeker voert tevens aan te vrezen om bij terugkeer als “afvallige” te worden beschouwd. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker deze voorgehouden vrees niet *in concreto* staft of onderbouwt, blijkt nergens uit de door de partijen bijgebrachte informatie dat Afghanen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in het Westen met een redelijke mate van waarschijnlijkheid als geloofsafvallige zullen worden beschouwd, laat staan vervolgd. In dit verband kan een loutere verwijzing naar zijn verblijf in het Westen aldus niet volstaan om aannemelijk te maken dat verzoekers leven in Afghanistan in gevaar zou zijn.

Met de uitdagingen inzake het verzamelen van informatie over de situatie in Afghanistan werd in bovenstaande analyse dan weer terdege rekening gehouden.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 en het arrest nr. 235 658 van 29 april 2020 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld

in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In zoverre verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van de uitspraak in de zaak "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de *sharia* van kracht is. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere

geweldshandelingen, zoals dat in de situatie ten grondslag aan het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Tevens merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De Raad wijst er overigens op dat, zoals verzoeker ook aangeeft in zijn verzoekschrift, ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herhaalt dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog argumenteert dat de gehanteerde informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban nog steeds gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar is, wijst de Raad erop dat in de gedane beoordeling met betrekking tot de precare socio-economische toestand rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een

internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie, noch voert hij persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

Waar verzoeker aanvoert dat men mogelijks niet over alle nodige informatie beschikt, dat informatie door de taliban gemanipuleerd wordt en dat vele (onafhankelijke) mediabronnen sinds de machtsovername verplicht zijn om hun werk stop te zetten, is de Raad van oordeel dat, zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn om op basis daarvan te kunnen besluiten dat het willekeurig geweld in Afghanistan significant is afgenomen en dat het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die afbreuk kan doen aan bovenstaande analyse. De Raad herhaalt en benadrukt dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

De Raad merkt nog op dat vraag naar de morele verantwoordelijkheid van actoren die zich teruggetrokken hebben uit het conflict in Afghanistan geen uitstaans heeft met de feitelijkheden die determinerend zijn voor de evaluatie van de veiligheidssituatie in Afghanistan onder artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de

toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één december tweeduizend drieëntwintig door:

C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF